

16 februari 2020 – jaarthema-kinderdienst

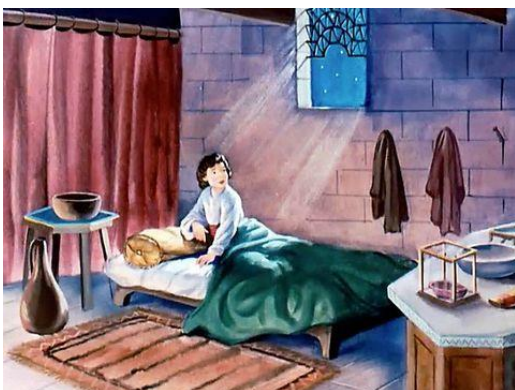
GOD ROEPT SAMUEL

Bijbellesing: 1 Samuel 3, vers 1 t/m 11

Zou jij Samuël willen zijn? Lijkt je dat mooi?

Waar ik bij Samuel aan moest denken: toen ik zo oud was als Samuel hielp ik nog wel eens de koster van de kerk. Ik ging met mijn vader en moeder namelijk op zondag altijd naar een heel oude, mooie kerk. En dan mocht ik helpen met opruimen... Bijbeltjes opstapelen... maar ook snoepjes zoeken van mensen die ze in de kerkbanken hadden laten liggen... soms zelfs een hele snoeprol... Nou, Samuel werkte ook in een soort heel oude kerk, in de tempel, bij priester Elia. Hij hielp priester Eli. Misschien vond hij dat ook wel heel mooi. Maar ik zou niet Samuël willen zijn hoor! Want Samuël zag bijna nooit zijn vader en moeder. Hij woonde bij de tempel en dat was ver bij zijn vader en moeder vandaan. En hij moest allemaal dingen doen, elke dag had hij allemaal werk in de tempel, denk ik. En weet je wat ik ook zo heel vreemd vind: *je merkte in de tempel niets van God*. De tempel was Gods huis – de jonge Samuel moest samen met Eli en de zonen van Eli voor het huis van God zorgen - maar het leek wel alsof God niet thuis was. Er werden offers gebracht. De olielamp werd elke nacht voor God aangestoken, zoals jij misschien wel een nachtlampje bij je bed hebt 's nachts. Er werd gebeden. Er werden allemaal dingen gedaan..., maar God leek niet thuis te zijn. Zo begon het Bijbelverhaal. Wij hoorden uit de Bijbel: *2De jonge Samuel werkte voor de Heer. Hij hielp Eli, die bijna helemaal blind was. De Heer sprak in die tijd bijna nooit tegen iemand. En de mensen zagen hem ook niet in dromen.*

De mensen zagen God niet! En hoorden God niet! Hoe kwam dat...? Het staat er niet bij, maar ik denk dat het komt omdat de mensen God helemaal niet eerden. De zonen van priester Eli deden heel slechte dingen, terwijl zij in de tempel voor God mochten werken. En Eli liet dat zomaar gebeuren. Ja, er werd wel geofferd hoor! En de tempel werd misschien wel schoongehouden door de zonen van Eli, maar verder dachten ze helemaal niet aan God. Eli's zonen hielden niet van God. En daarom liet God niets meer van Zich horen. God was er wel, denk ik. Maar je zag Hem niet. En je hoorde Hem niet. Je merkte niets meer van Hem...

Maar wat vind ik het dan heel erg mooi dat God in een nacht Samuël roept. Ik ga daar straks meer van vertellen, maar dit vind ik al heel erg mooi: God laat dus weer iets van Zich horen! God was de mensen niet vergeten. Wat God straks aan Samuel vertelt, is wel heel erg: Eli en zijn zonen zullen gestraft worden om al de verkeerde dingen die zij hebben gedaan. God is heel boos. En terecht. Maar God wil weer een nieuw begin maken met Samuël! God

denkt aan al die mensen die de tempel bezoeken en willen offeren. God houdt van ze. En daarom roept God in een nacht als Samuël al ligt te slapen...: God roept! Hij is ons niet vergeten. Hij heeft de mensen niet in de steek gelaten! God roept de mensen weer. Hij roept de mensen wakker!

Even naar de grote mensen toe: een van mijn collega's vergeleek deze situatie van de tempel in Silo met de kerk van nu. Silo van toen.. en de kerk van nu: in beide situaties voldoende personeel, zelfs betaalde krachten (ook al wordt het hier en daar wel krapp(er).) En er wordt nog van alles gedaan, ook in de kerk. Allemaal rituelen en taken en offers die gebracht worden. Het gaat gewoon allemaal verder jaar in jaar uit. Gods Naam wordt nog steeds genoemd. Maar is er nog echt wel contact met God? In hoeverre wordt Gods stem gehoord en leeft men van Gods spreken? Het tempelwerk ging allemaal wel door, maar God leek ondertussen via de achterdeur vertrokken. Want die dienst van Eli's zonen bestond uit allemaal rituelen die werden uitgevoerd, zonder dat hun hart er bij was. Zij hadden de naam van priesters, maar verder getuigde niets in hun gedrag, woorden en daden van hun priesterlijke roeping. Om nog dichterbij te komen – want praten over de kerk blijft natuurlijk wel gemakkelijk: in hoeverre lijken u en ik misschien zelf op Eli? Jarenlang dicht bij God mogen leven..., een vertrouwd gezicht misschien voor de kerkmensen..., gewoon de kerkelijke plichten vervuld, de kerkbalans natuurlijk, maar ook nog wat taken op je genomen in de loop der jaren..., maar is er ook echt contact met God?

Eli, zijn fysieke situatie is zo veelzeggend voor de totale situatie van de tempel van Silo: Eli is oud en slechtiend geworden. Nu, Silo was tot een verouderd bolwerk geworden, een plek van aloude rituelen... maar God werd niet meer gezien... Eli was gewoon plichtsgetrouw al die jaren verder gegaan. Maar hoe zat het met hem van binnen? Drie keer een vragende Samuel naast zijn bed die een stem had gehoord, maar het deed bij hem nauwelijks een belletje rinkelen... Hoe zit het met zijn geloofsleven? Hoe zat dat bij hem van binnen?

Ik kom er straks nog op terug, maar ik ga eerst weer even naar de kinderen:

Ik vertelde je dat ik het heel bijzonder vind dat God Samuel in de tempel riep. Want in de tempel – het huis van God - gebeurde allemaal verkeerde dingen... en toch was God niet boos weggaan. Gelukkig niet! God liet de mensen niet in de steek. Hij riep. Hij riep Samuël. Maar wat hoorde Samuël, wie weet dat? Wat hoorde Samuël, drie, zelfs wel vier keer in de nacht?

God riep Samuël bij zijn naam: 'Samuel! Samuel!' 'Ja, logisch', denk je misschien. Wat anders? 'He, jij daar, met je pyjama aan daar in bed?' Nee, natuurlijk niet. Maar toch is het wel heel bijzonder dat God de naam van Samuel riep... In het Bijbelverhaal hebben wij gelezen dat Samuel de Heere God nog niet kende. Samuel mocht wel allemaal dingen in de tempel doen, hij was elke dag bij God, maar Eli had hem misschien helemaal nog niet zoveel over God verteld. Samuel herkende de stem van God niet. Samuel kende God nog niet goed genoeg..., maar God kende Samuel dus wel heel goed. Want God riep Samuel bij zijn naam. Zoals jouw papa of mama, of je beste vriend of vriendin jou bij je naam roept. En God zal later Samuel nog steeds vaker roepen. God zal steeds vaker met Samuel gaan praten. *Want God wilde heel graag dat Samuel Hem zou leren kennen*, dat Samuel God zou leren kennen en van Hem zou houden. Net zoals God Samuel kende en van hem hield.

Nou, en dat wil God ook met jou. Ik weet niet of God jullie allemaal zal roepen hoor, als je vannacht op bed ligt. Ik

denk het haast niet dat God jullie allemaal dan bij je naam roept. Maar heel veel kinderen zijn al een keer door God geroepen. Ook al begreep je het toen ook nog niet, maar je werd wel geroepen. Weet je wanneer? Toen sommige van jullie zijn gedoopt. Toen is bij veel kinderen hun naam al geroepen: N.N., ik doop je, in de Naam van God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. God wil jullie allemaal roepen. Hij kent jullie namen. Hij weet precies wie je bent. En Hij wil heel graag dat jullie Hem ook zullen leren kennen. Dat jullie zullen ontdekken hoe bijzonder God is. Hoe bijzonder goed God is. Maar ook hoe groot Hij is, waar je soms helemaal stil van wordt... Hoe veel liefde Hij heeft voor jou en mij. God roept je. Want God wil steeds meer over Zichzelf aan jou vertellen. Zodat Hij niet alleen jou kent, maar jij ook Hem mag leren kennen.

Weet je hoe Hij dat doet? Weet je hoe God je roept en tegen je praat?

God praat soms tegen je tijdens een preek. Dan gebruikt Hij de woorden van de dominee om jou iets over Hem te vertellen. God praat tegen je, als je samen de Bijbel leest, als je een Bijbelverhaal hoort. Soms praat God ook tegen je in je hart, hier binnen: dan wordt je blij als je een lied over God zingt (zoals op het kinderkoor). Of dan voel je je iets rustiger worden, als je zojuist misschien zo moest huilen omdat je zo verdrietig was. Of soms hoor je ook een stemmetje van binnen: 'dat moet je niet doen! Niet zo boos zijn! Niet zo onaardig zijn!' Maar God praat soms ook tegen je als je om je heen kijkt: die prachtige wolken in de lucht, die vertellen iets over hoe groot en bijzonder God is. Of die fijne vriend die je helpt, of misschien wel je lieve mama als je die hebt, die laat iets zien van hoe geweldig goed God is. God praat op heel veel manieren tegen je.

Alleen.. weet je nog wat ik bij die vogelgeluiden vertelde? Je moet het wel leren om Gods stem te horen. Samuel kon Gods stem niet gelijk begrijpen. Hij wist niet precies wat hij hoorde: was het nu Eli? Pas na drie keer en toen Eli hem hielp, pas toen hoorde hij dat het God was. Nou, daarom moeten ook wij blijven oefenen. Lees je Bijbel, bidt elke dag, zo zongen wij. Soms lees je een Bijbelstukje en begrijp je het niet. Of dan houd die dominee een veel te lange preek en was je bijna in slaap gevallen. Volgende week of vanmiddag weer proberen. Of dan ben je aan het bidden en voelt het net alsof God helemaal niet luistert, waar is God?.... Gewoon blijven oefenen. Want God is heel anders dan wij. Wij kunnen God niet altijd zomaar verstaan.

En ik leer nog iets van Samuel hoe hij moest leren om naar God te luisteren...: wat moest Samuel van Eli zeggen, als hij die stem weer hoorde? ... 'Spreek HEER, Uw knecht luistert'. *Eerbiedig* naar God luisteren. Even alle speelgoed aan de kant schuiven en naar de Bijbel luisteren. Even stil worden en rustig gaan bidden. Niet snel alles even tussendoor. Nee, eerbiedig voor God: 'Heere God, wilt U tot mij praten?', Of: 'Heere God, mag ik U iets vragen?' ... Ik denk dat God daarom Samuel ook 's nachts heeft geroepen. Overdag ben je met van alles en nog wat bezig... ben je druk met spelen of met school. Moet je aan tafel om te eten, of snel weg om te gaan sporten of naar muzikles. Maar 's nachts niet. (Of zijn er kinderen die 's nachts naar school gaan, nee toch?) 's Nachts zijn alle anderen dingen even weg. Even alles aan de kant om Gods stem te horen. Zal je zo ook steeds echt even helemaal stil worden voor God, als je gaat bidden of naar de Bijbel luisteren? Of misschien wel soms gewoon zo maar even stil worden voor God.

Ik wil nog even naar de ouders en de andere gemeenteleden toe: het blijft toch iets vreemds hè, dat Samuel, fulltime dicht bij God in Zijn tempel, Gods stem niet

herkende. En nog vreemder: dat zelfs de priester Eli het pas na drie keer doorhad dat God het was Die aan het roepen was... Gelukkig heeft Eli Samuel toch nog kunnen helpen, maar het ging niet bepaald vanzelf. Eli's onkunde betekende automatisch ook Samuels onkunde. Ik vraag mij af wat Samuël werkelijk van Eli heeft geleerd in die jaren...

Ik las eens een citaat uit een boek: 'het geloof van onze kinderen is een weerspiegeling van ons geloof'. Het gaat niet altijd op hoor, maar: als ik nauwelijks tijd neem om de Bijbel te lezen en te bidden..., zouden mijn kinderen dat dan wel ooit leren? Als ik een kerkdienst zonder verwachting en verlangen uitzit... en ondertussen irriteer ik mij aan diegene op die rij daar en daar..., zou de jeugd dan ook niet op dezelfde manier de kerkdiensten uitzitten en naar de anderen kijken? Hoe zou het met het geloofsleven van Eli zijn gesteld? Waarom hoorde hij de stem van God niet? Was er in zijn leven geen open verbinding met God? Hoorde dat niet in zijn dagelijks ritme thuis naast alle rituelen die hij moest uitvoeren? ... Ik hoor soms van oudere gemeenteleden dat zij de Bijbel niet dagelijks lezen. Hoe zou de jongere generatie dan ooit met de Bijbel vertrouwd moeten raken? Maar ik hoor ook soms volwassenen hoe zij wel met God leven en voor een ander bidden. En wat is het geweldig als je dat dan ook de jongere generatie ziet doen, dat zij soms nog veel makkelijker bidden dan de generatie boven hen en onbevangen met God spreken en naar God luisteren. ... Maar daarvoor moeten alle prikkels even aan de kant... en die nachtelijke rust in ons leven komen om Gods stem te verstaan. Wat dat betreft hebben de gezinnen met kinderen een heel heftige maar ook een echt noodzakelijke en uiterst belangrijke strijd te voeren om in al de dagelijkse rituelen in of buiten de tempel en in al de prikkels die rust te zoeken om Gods stem te blijven verstaan of te mogen leren verstaan. Ik hoop dat jullie dat echt zullen doen.

Ik sluit af met de kinderen: God riep Samuel. God roept ook jou. Maar om God te kunnen horen moet je dus steeds eerbiedig stil worden en blijven oefenen met de Bijbel en met bidden en luisteren. (vogels). Want dan leer je steeds meer Gods stem herkennen. God wilde namelijk aan Samuel vertellen Wie Hij is. En God wilde ook aan Samuel vertellen wat Samuel voor de Heere God mocht doen. Samuel kreeg een taak. Wel een heel moeilijke taak, maar ook heel mooi. Hij mocht iets van God aan de mensen doorgeven. Nu, zo mag jij ook een knechtje van God zijn. God zal je wel vertellen hoe je dat kunt zijn. Misschien wel door een ander te helpen. Of iemand te troosten. Of over God te zingen. Ik weet het niet, maar blijf maar goed naar God luisteren.

Want God roept je. Hij wil met je praten. Elke dag. Om altijd met jou verbonden te zijn.

